

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев1 907/06
05.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ДП ГГ", чији је правни следбеник ДП "ДД", чији је пуномоћник БА адвокат, ради исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Врховног суда Србије у Београду Гж.бр.4/05 од 8. септембра 2005. године, у седници одржаној 5. јула 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Врховног суда Србије у Београду Гж.бр.4/05 од 8. септембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу П.бр.10/03 од 10. септембра 2004. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезана тужена да тужиоцима као солидарним повериоцима исплати 5.307.120,00 динара са припадајућом законском каматом почев од 1. јануара 2004. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима исплати 377.771,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Одлучујући о жалби туженог, Врховни суд Србије у Београду је пресудом Гж.бр.4/05 од 8. септембра 2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Врховног суда Србије тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из чл. 386. раније важећег ЗПП који се примењује на основу одредбе чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.125/04 од 22. новембра 2004. године који је ступио на снагу 23. фебруара 2005. године) и нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наволи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажном окончаном поступку је утврђено да су се тужиоци налази у радном односу код туженог, и да су 9. марта 1999. године обавестили туженог као послодавца о свом проналаску створеном у радном односу под називом "ћћ". Тужени се о томе није изјаснио, не поступајући у складу са одредбама чл. 102. и чл. 103. Закона о патентима. Због тога су тужиоци 3. августа 2000. године поднели надлежном органу захтев за признање патента, па је решењем Савезног органа за послове одбране Генералштаба војске Југославије утврђено право патента тужилаца – аутора за поверљив проналазак из радног односа под наведеним називом. Овим решењем одређено је да проналазак могу да користе све јединице и установе Војске Југославије, предузећа наменске производње и друге јединице и установе Војске Југославије, предузећа наменска производње и друга предузећа у СРЈ која раде за потребе Војске Југославије. Тужени, чија је делатност из групе наменске производње спорни проналазак користи у производњи под шифрама 108871 и 115377. Тужиоци су поднели захтев туженом да исплати накнаду по основу коришћења заштићеног проналазка у повећаној добити предузећа, о коме није одлучено. Између тужилаца и туженог није закључен посебан уговор о критеријумима за утврђивање висине накнаде са начином и временом плаћања. Вештачењем је утврђено да тужени користи проналазак тужилаца, нема обезбеђене податке за израчунавање добити по јединицама производа који представљају заштићени проналазак, тако да је применом критеријума из упутства туженог за примену Правилника о заштити проналазака и техничког унапређења, као и прописане методологије, обрачуната висина припадајуће накнаде тужиоцима на износ од 5.307.120,00 динара у периоду од 9. марта 1999. године од 31. децембра 2003. године. Између тужилаца није споран обим учешћа сваког од њих у стварању проналазака и део накнаде која им појединачно припада.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право и то одредбе Закона о заштити проналазака, техничких унапређења и знакова разликовања ("Службени лист СФРЈ", бр. 34/81, 3/90 и 20/90), као и Закон о патентима ("Службени лист СРЈ", бр. 15/95).

Тужиоци су добили исправу о патенту издату на основу чл. 25. и 27. Правилника о заштити проналазака и прихватања техничких унапређења и конкретних предлога и њиховој примени у ВЈ ("Службени војни лист", бр. 29/90) што је у складу са Законом о патентима и Уредбом о утврђивању поверљивих проналазака које се односе на народну одбрану и безбедност земље и о начину признања патента за такве проналаске ("Службени лист СФРЈ", бр. 59/82) и на тај начин добили потврду за највиши облик стваралаштва. Тужиоци су добили потврду за највиши облик стваралаца, па је стога за доношење другачије одлуке ирелевантно то што су тужиоци створили ново решење у оквиру функције рада код туженог. Тужени је пасивно легитимисан у овом спору, обзиром да је тужени био послодавац тужиоцима, да су тужиоци аутори проналаска из радног односа код туженог, и да тужени економски искоришћава заштитни проналазак тужилаца.

Тужилац АА као в.д. туженог овластио је за заступање туженог, адвоката ЕЕ а на основу чл. 41. и 42. Закона о предузећима, па стога нису основи наводи ревизије туженог да се тужилац АА у периоду одлучивања пред првостепеним судом налазио на функцији директора туженог односно био његов законски заступник.

Са напред изнетог, а применом одредбе чл. 393. ЗПП-а Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић